Mehmet Hanifi İmrak

- şiirler -

Yayın Tarihi:

13.11.2019

Yayınlayan:

Antoloji.Com Kültür ve Sanat

Yayın Hakkı Notu: Bu e-kitapta yer alan şiirlerin tüm yayın hakları şairin kendisine ve / veya yasal temsilcilerine aittir. Şiirlerin kopyalanması gerçek veya elektronik ortamlarda yayınlanması, dağıtılması Türkiye Cumhuriyeti yasaları ve uluslararası yasalarla korunmaktadır ve telif hakları temsilcisinin önceden yazılı iznini gerektirir. Bu doküman, şairin kendisi veya temsil hakkı verdiği kişinin isteği üzerine Antoloji.Com tarafından, şairin veya temsilcisinin beyanları doğrultusunda yayınlanmıştır. Bu dokümanın yayınlanması kullanılması dağıtılması kopyalanması ile ilgili husularda ve şiir içerikleri ile ilgili anlaşmazlıklarda Antoloji.Com hiç bir şekilde sorumlu ve taraf değildir.

Aşkın spoiler verme şekli

Bir kıyamet gibi koparsın ucumdan, bucağımdan. Minimalist bir kavis çizer münzeviliğim. Anlamı bulanır tüm kalışların.
Ve sıyrılır bir örgüt hali içinde ha siktirler sıyrılır geceden,sıyrılır içimden.

Çok uzun bir mesafe katettim, çığrımdan.
"Seni seviyorum" aşkların spoiler verme şekli; bir yaşam budalalığı, kirpiklerin ıslanması nedeniymiş."

Mehmet Hanifi İmrak

Ben aşkın alın akıyım

Tepeden tırnağa kendimim; bana yakıştığı şekilde çürük bir diş gibi yaşıyorum. Gidenin arkasından asla su dökmedim. Acımı bilen bilir.
Bir çığlık gibi yırtarım gecenin kanatlarını!

-Yanılıyorsunuz! Bunun için hiç üzgün değilim.

İçim cinayet mahalli...
Bir maktul orgazmik tutkuyla sevilebilir elbette ve elbette katiller de romantiktir.

Tepeden tırnağa kendimim. Bir emre itaat eder gibi seni sevdim.
İçime atılan derinlemesine bir pastın, o son saniyede doksana çakılmış vole.
Savunmamı ekarte eder gülüşün. Ben seni sevmeler kulübüyüm. Aşk bir kaybediş hikayesi yazar ikimize; bir kaybolma masumiyetiyle süsler galibiyetini.

Aldırmıyorum!
Herkesin aldığı yenilgiyle dudakları titrer ve kaybedişler de kış günleri dişlerimizin birbirine çakıştığı bir mekanizmadır.

..bu dünyada herkes kazanacak değil ya!

Aşk değil midir zaten bir mavilik uğruna kasıp kavuran?
Ben aşkın alın akıyım; ölümle yayılırım.

-Fakat sevgilim beni bunun için suçlama sakın!
Yağmur altı güzelliğiydi gözlerin ve beni ıslatmasıydı asıl marifeti. Gözyaşlarını içip içip dirilirim içimde bunu bilesin:

Nihayetinde,
sen beni katil ilan edersin, ben iki elim kanda da olsa seni severim.

Mehmet Hanifi İmrak

Bensiz çevre zararısın

Oralarda hiç işim olmaz dediğim yerlerin tam merkeziyim; sen ne kadar kötüysen, ben o denli iyiyim.
Politik meseleler masasının en leziz mezesiyim…
Olası tüm uzlaşmaların en uç fikriyim; uçsuzum. Uç!
Hadi uç, tüm fizik kurallarını kendine hapset!
Huzura gel, huzura geleyim. Omzunun en güç, omzunun en yumuşak, omzunun en tepesinde uyut beni.
Orada unut.

Üzme beni; biliyorsun, sen bensiz çevre zararısın.
Bensiz yazılmış silik bir şiirsin.

Şarkastik eylemlerinin en sinir bozucu mazeretiyim.
Üz beni! Aksi halde parmak uçlarımdan doğuyorum. Tam teşekküllü!
Bil ki sevgilim;

"Eğer bu aşk ilahiyse, İlah'ı sensin."

Mehmet Hanifi İmrak

Bir ihtiras yeşerir kirpiklerime

Doğrulanmış bir yalanız evrenin gönderdiği pozitif enerjiye. Neresinden tutsak riyakar bir matematiğin bilinmeyeniyiz;bir tarafımız korku saçar, bir tarafımız müjdelidir: suların kabardığı Nuh yüreğinde.

Bir mananın gizemi, ilahi bir şerbet tadındaydı aşkın; suyun kalbinde, Çölün ta ötesinde, gölgelerinin uzadığı yerde başlardı hayat.

"Bir mermi ıslığıydı belki de yüreği aç ölenlerin tercihi"

Artık tüm zamanlar bana uzak, tütünler daha sisli, papatyalar da ağlamaklıdırlar.

Bukowski kiniyle paralel ve asla kavuşamayacak karşı kaldırımlarız seninle. Düzelemez eğrilerimiz.
Her mayıs şarap içme isteğiyle döner yüreğimin yeldeğirmeni. Sonra bir ihtiras yeşerir kirpiklerime ve ölümle de bitmez Nisan sahipsizliğim.

Esrik bir güz sabahı anımsayamam gözlerinin lale tasvirini ve denizin sesini dalgalarında saçının...

Tüm zamanlar bize kör, papatyalar küskün ve tütünler daha bir agresif duygusal gerçekliğimize.

"İçimde doldurulamaz bir boşluk, içimin de içinde okyanus uğultususun..."

Kabullenmek, içinde bazı şeylerin ihtihar etme şekli, unutmaya çalışmak insanoğlunun maruz kaldığı lanetlerin en beteriymiş.

"Delilik aklın özgürlüğüdür!"

Delicesine bir gol sevinciydin; içimdeki bipoların bloğu.

Yörüngesiz bir şiir ve Kuruyan bir balçığım şimdi.

Kanlı irinlerle beslenir; yetmiş arşınlık zincirlere vurulurum...

" Sersem bir tefrit hali mucizevi sandığım aşkın."

Uyuyorum, dünyanız batsın.

Mehmet Hanifi İmrak

Bir ölü başka nasıl ölür ki?

Bilsem ki sustalılar patlatacak kalbimi,

Bilsem kanımı çekecekler toprağa dönüşeceğim,

Bilsem kırbaçlanacağım bağlandığım incir ağaçlarında...

Bilsem ki öleceğim,

Son bir kez çekmek için içime o büyüleyen tarçın kokunu.

Bilsem, gözlerin dinecek suskunluğumla.

Ah bir bilsem beni duyuyor musun?

Bir ölü başka nasıl ölür ki?

Bunları ölüyorum sana yazıyorken,
sen görüyor musun?

Mehmet Hanifi İmrak

Biz aşka şaşı bakıyoruz

Ellerim sığınacak bir yar arıyor, yaralanıyorum.

Tutkuyla kurulan ilişkilerde, şiddetin en şiddetli anında, aşk üzerinden yapılan trajedilerin rasyonel ifadesi yoktur.
Dizi oyuncuları gibi seviyormuşuz gibi yapıyoruz; öpüşüyoruz ve zaman zaman sevişiyoruz.

Şiirler çoğaltır sessizliğimizi.
Biz aşka şaşı bakıyoruz!
Bütün absürtlüğüyle bile ellerim sığınacak bir yer arıyor.

Köpeköldürenleri, boğma rakıları kimse zevkten içmez, bilirim.
Güneşin doğuşunu da en iyi ben bilirim.

"Adın, yeni bir intihar hüznünün muhafazakâr Tanrıçası..."

Terkedilmiş barakalarda inzivaya çekilip kesiyorum sensizliğin atardamarını.

Ben, seni sevmek uğruna verilen yüzlerce virüslü kararım..

Beni iyileştir..
Beni sev.
Beni öp.
Beni optimize et.

Mehmet Hanifi İmrak

Biz aşkın vecd haliyiz

Gerçekleri değerlendirme kabiliyeti elinden alınmış bir Ütopya'da sıkışıp kaldım.
Zihni faaliyete tepki, bedeni rehavet biriktiriyorum.
Gördüğüm her su birikintisi bana coşkunluk kazandırır, gark ediliyorum!

Biz aşkın vecd haliyiz. Halliceyiz! Rüyetin en ön saf kitlesiyiz.
Gözlerin içimdeki devrimi tetikler; sana bildiğim her dilde susarım.
Boynun şehvet biletimdir. Boynun sırat köprüsü, boynun Fırat kenarı...
Olabildiğine hızlı koşmayı hedefleyen siyahi bir atlet azmiyim.
Duygudurum kaoslarının zafer nüshasıyım!

Gerçekler evrenin kabiliyetidir.
Boşver! Sen kaplumbağalarla yarışmaya devam et sevgilim.
Ben hız sınırına tecavüz edeceğim.

Mehmet Hanifi İmrak

Gangster

Kirletilmiş bir mevsim soğuğudur yüzün.

Boğuk iniltilerle zehirler afâki hisleri, sisli sokaklarında...

Temmuz sıcak iken, ayazında devasız bir ocak barındırır; hisdaştır yalnızlıkla.

-Çarpık bir mutlulukla anımsatır yağan yağmuru ve gök kadar agresiftir ıslaklığı...

Gözlerin aklıma gelmeyedursun; uzun tıraşlı şiirler yazıp, gangsterleşiyorum.

" Sevgilim, biz artık aynı gözün içinde farklı renkler kadar yabancıyız birbirimize.."

Sensiz biraz Edip Cansever griliği; biraz Son Cengiz Aydın akıcılığı...

Zaman zaman Küçük İskender aforizmasıyım.

Seni unutmayı kolaylaştıramadım, kolaylaştıramazdım.

-İnsanların garipsediği bir vakaydık.

+Sen beni sevseydin, bu günde beş vakte değerdi.
+Koşulsuz!

Biliyorsun ki,
Ölümün ve yıkımın oynandığı bir dramayız seninle; başarısızlıklar ordusuyla dolu!

Kendi omzumda taşıdığım bir tabutum...

-Ve sen tabutun suçluluk duygususun..

Sanıyorum ki,
Yaratıcılık insan ruhunun her şeye riayet ettiği yerde tükettik birbirimize olan aşkımızı.

-Çıldırdık sevgilim, çıldırdık...

Artık otomatik beden fonksiyonlarımız bağlar birbirimizi bize...

Çünkü ben hiçim, hiçtim..
-Hiçliğe duyduğum istek beni zenginleştirdi.

Artık hiçlik tanrısıyım ve hiçlik benim tanrısal hakkım.

Sen sadece ritme uy ve dinle:

Aşk;
-Ne ölüme benzer ne ölümsüzlüğe.
(Edip Cansever)

-Edilen duaların karşılığı; tanrının bazen kapı önü sürprizi ve bir nevi emaneti…
(Son Cengiz Aydın)

-Şimdi uzanıp Afrika'ya, biraz tanrı iniltisi dinlemeli.

(Küçük İskender)

Mehmet Hanifi İmrak

Gözlerin sırlarımın mezarlığı

Yüzü zamanla kırışan bir portresin yazgımda.

Gözlerin sırlarımın mezarlığı.

Sahibinden satılık duygularımızla sergileniyoruz; var oluşun en acı örüntüsü içinde.

Renklerin, bir akşamüstü şaraba karışıp kadehimden dudağıma uzanır; adımlarımla dökülür nar çiçeği güzelliğin.

II

Bir masada otururuz içtiklerimizle.
Bir satır Edip sipariş ederiz, biraz Turgut.
Yüksek katlı evlerden düşer gibi, tutsaklığı dökülürüz sözlerimizle; bir asrın kısa bir ana dönüşünü çizeriz.
Sözlerimiz zehir zemberek!

III

Pes edip, pas tutarız.
Yalanları yakıştırırız harp halimize.
Bir celsede kritize edilip, sergileniriz.
Yaşam belirtisi ararız kendimizde.

IV

Orada o masada;
Tüm köşesine uzanır ellerimiz, her bir elimiz başka bir yıldızı devirir gözlerimizden,
Kirli sular gibi dökülür şehrimiz.
Biz ölünce kalabalık dağılır, sırların mezarlığına gömülürüz.

Mehmet Hanifi İmrak

Günah bildirisi

"Terkedişler bir kıyamet, kıyamet bir manipülasyondur. Hayat ıslak gözaltı süresi ve kuramı olmayan bir eylemdir."

Göğün camında eriyecek olan buğularız.
Bizler kibrin ve sadakatsizliğin tepkimesiyiz.

Bu ağır bir günah bildirisidir:

Azalarak değil birdenbire bittik!
Dünya bir tur daha attı.

Mehmet Hanifi İmrak

Haziranlarıma kılıç çekerim

"Haziranlara kılıç çekerim!"

Vahşi bir tarafı vardır haziranlarımın.

Salıncaklı ve totaliter sıcaklığıyla sürerim bir kargoyla sevinçlerimi.

Kısa süreli karlı limitedim. Kanına karıştıklarımın, hayvani eziyetlerle birer kromozom alıp giderler: o vakit labut gibi serilirim.

Hain bir huyu vardır haziranlarımın.

Göğüslerine lir takıp ölü kuşlarla dinlerler ihanetlerini.

Kirişleri, kir işlerine biyolojik reaksiyon katar:afrodizyak sarışınlığını sarkarak güneşin salgın bir özür gibi 'düzülürler'.

Yaslı bir yanı vardır haziranlarımın.

Tümüyle reddedilen pagan ritüelleri, anakronik ideolojiler ve ithal sevinçler bir tümör olup resmimizi öldürürler.

Hoşçakal resmim! Seni iyi bilirdim. Hakkım sana helak olsun.

Mehmet Hanifi İmrak

Intihar notu

Içimde birdenbire bir çığlık kopuyor;
Keskin, soğuk bu kesinlikle bir ihtar.
Bunu duyuyorum... Sağır edici!
Asabiyetle beyaz caddelere atılıyorum...
Beyaz ötesi karanlıklara!
Fena bi halde donan ellerim ve güçsüz bacaklarımın iktidarı nispetinde ölüme bir adım daha atıyorum...
Bu kesinlikle bir intihar.

Mehmet Hanifi İmrak

Kokun yağsın üstüme

Sık tüm ertelenmişliğinin parfümünü bu gece.
İstiyorum ki, bu gece kokun yağsın üstüme.
Yağmalasınlar beni; tırnak uçlarımdan başlayarak..
Çünkü, kokun en şık kıyafetimdi.
Tabii, sonra ellerin... Ellerin Tanrı'nın var olduğunun kanıtıydı; her dokunuşun secdeye getirirdi saçlarımı.

Seni her hissedişim dini deformasyon, her öpümelerimiz kristal kafes parçalanmasıydı uhrevi inancıma. Öpücüklerin de lisanı vardır elbet; senin bilmediğin, benim konuşamadığım.

Dilin, dudağıma uygulanan tahrip seansının kasaturasıydı.
Öpme beni! Hadi en güzel yüzünü giyin ve sik tüm hırpalanmışlığının kokusunu.
İstiyorum ki, bu gece kokun yağsın üstüme.

Mehmet Hanifi İmrak

Korkak aforizma

Korku hayatın en seçkin manivelasıdır.
Ve menfaati doğrultusunda benliğinden ödün verenler de orospudan farksızdır.
Tehdit algısı içeren her durum korkuya neden olur.
Bazılarının kalbi bile korkuyla atar!

Aşk yaşamsal bir mekanizmadır ve güven bir mekanizma varoluşudur.

Mehmet Hanifi İmrak

Kül tablası mezarlığım

Ölçümünü bilmediğim, önlemini alamadığım pişmanlıktayım

yaşamak adında:

Hicvin boynunda kırılıyorum.

Bir zirvenin cazibesinde,
Son gün batımına karışarak.

Yeryüzü cehenneminden kül tablası mezarlıklarına geçişlerimle,

Bir ömrü sürüyorum.

Sunulanı kabul edensin,

Tanrım:

Bu,
istifa
dilekçem.

Mehmet Hanifi İmrak

Nazik bir ötanazi

Aslına bakılırsa, aşk asılsız veya alengirli bir mesele.
Belki de bir savaşın kısaltılmış hali.

Çağ dışı; fakat sıkı sıkıya popüler.. Tutkunun ve yanılgıların nutku.
Bir nevi talihin cezalandırması kişiyi.

İnsanın başka bir insanı sevme olasılığı yüksek; elbette sevişmesi de mümkün.

Yani işin aslı: Aşk fosebtik mantığa aykırı.
Belki de seksin yalın hali.

Ya da tam olarak cümlesi olmayan bir durumun artikülasyon bozukluğu.

Sığ bir ülkenin sansasyon anayasası.
Lüzumsuz bir münakaşanın bir başka ismi.

Aptallığın elden ele sirkülasyonu...
Belki de dudağı kesilmiş bir neşterin izi.

"Aşk, mantığa uygulanan nazik bir ötanazi faili."

Mehmet Hanifi İmrak

Öfkemin izdüşümü

İnsan doğanın kanseridir. CİORAN

Endişe, dolu bir silahın namlusu gibi şakağımızda ve herkes eşit derecede aciz..
bir yaşamanın kıyısından geçiyoruz.

Gülmek kabul görülen sinirsel bir hastalık ülkemde.

Ve sen;

Yüzümün çapraz ateşi, iklimlerimin kışa dönüşü, geçmişi ve hayatımın geri kalan hüznü sen.. Büsbütün kıvırcıklığıyla kanıma karışan zehirmişsin meğer, tedavi şekli olmayan.

Insan bir aşka nasıl böyle baksın?

Elimdeki kanı temizleyemiyor kaynaklar.

"Şu mezarlık şehrin kaldırımları, dar geliyor ayaklarıma."

Kötülükler buldum. Hastalıklar, savaşlar kıyımlar...

Vakitsiz yaslar, korkunç kabuslar içinde uyandım.

"Artık süregelen bir boğulma hissidir yaşamak."

Omzumu yokluyor, şu inceliksiz kın!

Tanrım hissediyorum, ölümüm çok yakın.

Ey şiir!
 düşüncelerimin en keskin hali,
 sarhoşluğum,
öfkemin izdüşümü...

Cehennem cehennem arayacağım insanlığın iyi niyetlerini.

Mehmet Hanifi İmrak

Özgeçmişim

Kavuşamamaların tercümesiyiz sevdiceğim, evrilerek bir var olmanın can alıcı sancısına karışıyoruz seninle.

sahte gülümsemeler pazarlayan fotoğrafçılar gibi yaşıyoruz geriye kalan silik hayatlarımızı.

II

Sevdiceğim,
Ben sonraları farkediyorum mısraların anlamlarını.

Ağyar şiirleri besteliyorum sensiz ve holigan sokak çocukları yükseliyor sigaramdan.

Renkleri ya kana bulanmış ya da geceyi çalmıştır uykusundan...

Kimi bu yangına cankurtaran, kimi de cellattır anayasasına.

"Acılarım, özgeçmiş; acılarım taş ve demir."

III

Bir veda orada, terasta..

Bir veda görkemiyle, haziran sıcağına sol kanattan yağmurlar bindirir; bir veda tüm şehre iç çöktürür.

Canımı yandığı yerde bırakır, hiçbir anlama gelmemeye başlarım.

N'olur! Üstünüze sinmeden ateşimin isi, ~üzerimi çizin.~

Mehmet Hanifi İmrak

Özümde iyi bir anlam kaybıyım

Revanım: yerle bir olur Filistin yüreğim, gizli elasında gözlerinin.
Zarif dizelerle tetiği yoklar yüksek bütçeli yalnızlıklar oynarım.

Dogma: bir belirsizlik, haklı çıkaran seferberliklerdir, kıvrılışları ağrılarımın.

"Karamizah bir fiyasko bu!

"Özümde iyi bir anlam kaybıyım. Sırtıma bir yanılgıyı çivilemiş ellerin.
Gözkapaklarım emekliye ayrılacak öyle yorgunum.

N'olur beni gülme pankartları giyiyorum.
Denizimde damla, mavimde zerre bırakmadın.

Revanım...

Bir yangın tetiklenir aforizma değerinde.. Tüm sorularım başka sorunlar doğurur.
Fırtınalı, kıskanç ve kutsal ayrılıklar savrulur kitaplarımdan.
Bir orman yangınını izlerim; sana en acısından yakışıklı şiirler bestelerim.

Ah yalnızlığım! Öyle kalabalık ki kadrajı siker. Aşk, terkedilince acı verir, asaletini yitirir ılık öpüşmeler.

Çakışan iki pencereye çekilir perdelerimiz...

Yılgınlığımız sığmaz bir yastığa, döllenip yuvarlanır kasvetli sevişmelerimiz.

Vasiyetimdir: yüzük parmağına yapılsın mezarlarım. Beni senden ayırıp ayrı ayrı gömsünler.

Revanım: bir sığınma talebiyim; maddenin en acıklı hali.
Refleksim, hastalık toplayan yaralarıma cansiperane.
Öksüz bir uçurtma gibi devrilirim terasta. Çığlıklarla büyüyen şiirlere kulak veririm.

Ölümgezerim, bir kent yıkılır binbir yerinden. Ve bir şair öldürülür en kavisli cümlesinden.

Çünkü reddedilmez bir bedeli vardır gizli elasının gözlerinin.

Üzüm şarabın kızlığıdır ve her insan mutlaka yanıltır.
Bir gölgeye misafirim. Revanım...

Mehmet Hanifi İmrak

Psikomanyak

Beklenmedik, kocaman şeffaf bir yumruk gibi ayrılığı resmileştirdi, şu saldırgan statü.

Bağnazca bir bağ bu! Kattiyetle sıkı bir düğüm; kanıma karışan zehir; o burnumu kıran yumruk, soğukkanlı ve agresif!

O, o orospu çocuğu sadist!

Barutsuz bir kibrit kibridir parmak uçlarımdaki ateş.
O ateş ki, yakar; imzamla süsler intihar notlarını.
O ateş ki, bekçisidir asırlardır kâbir azabımın.

Yaka paça giyotine götürülen bir yaşanmışlığım..
Ellerim kan kurusu!
Ateşe ateş eden bir psikomanyağım; prosedür gereği nefes almaya devam ediyorum.

Alaycı dudak kıvırmalarının, centilmenlik dışı faullerin ve iç çektiren anıların bilfiil başaktörüyüm.
En büyük yalanlarla yüzleştim, azılı bir günahkâr, raporlu bir yüzsüzüm.

Gelişigüzel bir kroşe ile nakavt oldum, terk edildim.
Yıkılan bir uygarlık, yakılan bir picasso tablosu ve üç noktayla biten şiirlerle sonsuzluğun sonuna yerleştim.

Artık ateşin ev sahibiyim... Bir gün tüm insanlığı konuk edeceğim.

Mehmet Hanifi İmrak

Seninle aşkımız doğa problemi

Hızla çarpan kalp eşitsizliği, gergin bekleyişlerin hızsal doneleri..

Ve dahası! Steril bir mutsuzluk keşfediyorum kendimde.

İlk sevişme seansı sonu ve son sevişme arzusu denkleminin uykusuz eksi biriyim.
Eksiğim!
Muhtemelen, muhtelif histerilerin cinsel birleşim bileşeniyim.

Seninle aşkımız anlık bir dış tehdit.
Seninle aşkımız bir doğa problemi.
Seninle yollarımız hep sarpa sardı.

Sıkı dur! Bir yaz gecesi uğultusu sahipsizliğimle sana sığınıyorum.

Ne olur beni sıkı tut.

Mehmet Hanifi İmrak

Sinir deprenişlerim

Öyle ki, sen günahsın.
Endişe verici halimsin.
Tüm karanlıklarımın zebunusun,
senden uzaklaşacağım.

Öyle ki, sen özlemsin.
Öyle özsün, öyle güzel, öyle korkak, öyle aptal...

Bilinç dışı yapılan sinir deprenişlerimsin.

Takvimsiz bir yüzyılda, lanetli bir kış gününde, çevremdeki tüm insan gûruhunda seni arıyorum.

Öyle ki, zavallı beynimi yağma eden, her kıvılcımımı söndüren, sen'li düşüncelerimi sileceğim.

Tabi, sonra kendime;
Budalalık etme!
"Soğuk bir kış ayındayız ve her şey uykuda" diyorum.

Öyleyse seni terk ediyorum.

İçmeyeceğim artık hoyrat memelerinin sütünü, şarabını...
Girmeyeceğim kanına ve duymayacağım sahte orgazm çığlıklarını.

Ben anladım, kış'sın sen.
Soğuk, çürük, rutubetli bir kış.
Koyu, sisli ve daimi bir gece halinde uzanan kış.

Canhıraş bir kış gününde, gözyaşları buhranından sonra, hıçkırarak seni unutacağım.

Öfkemin çılgınca patlayışından sonra, anana, avradına küfrederek bağıracağım.

Eze, eze gerekirse kelimelerimi kalbimden yok olacakmışcasına unutacağım.

Seni düşündüğü taktirde, beynime lanetler savuracağım.
İsmini telaffuz ederse eğer, dilimi koparacağım.

Maruz kaldığım bu soğuk sefaleti hiç düşünmeden, kalbimde bir orkestra kuracağim.

Karanlık sokaklardan geçerken, kudurtucu nidalarla, nafile ezgilerle, orkestral bir yalnızlıkta unutacağım seni.

Öyle ki, ben müsibet bir insanım.
Hoşa gidecek bir tarafım yok.
Zaten konuşmasını hiç bilmem.

Bu sebepten seni unutacağım.

Seve seve unutacağım...

Mehmet Hanifi İmrak

Sonuçsuz çabalar bilimi

Aşk ölümün bayramlıklı çocuklarıdır.

Gericisiyim hatıraların; huysuzluğunu saçlarından başlatırım kasıklarının.
Ve soluksuzluğunu hani o yabancılaşan burnunun.

İşte tam da tükenen yerde mürekkebimin kadife dudaklarında boş alıyor kalemim.
Ki sen dinmeyen maviliğin tenhasında, ki sen kokuşmuş uğultusunda şehrin. Ahh! o yabancı iyi ve güzel. O iki dere arasından dokunaklı duygularınla, ki sen sev.
Sevk ediyor zindan ıssızlığına hatıraların.

Okudukların, ayrılıklara yürütür gölgem eşliğinde.
O bordo elbiselerin en yakışıksız zamanlarına denk, değmez şiirlerime öçgözlü sevişmelerin.

Endişem, umutsuzluğum...

"Bayramlıklarımı yaktın, çocukluğum hazin."

Avuçlarımdan kazırım kaderini, parmak izlerin sonuçsuz çabalar bilimi.

Okudukların, sosyolojik sapan undergrand ilahilerim.
Tek kelime etmem!

Sana dilim tutuktur artık benim.

Mehmet Hanifi İmrak

Sözcükler üzüm bağlarıdır aşkların

Bir dişi kuş zarifliğiyle şiirleşip, laktasyon dönemi bitmiş bebeği terkeden süt anneler gibisin.
-Bu neyin kisvesi yahu?

Neydi beni teskin edip, seni buralardan götüren?

Gitmek kasıtlı bir kazadır; radikal bir karardır nihayetinde.
Yalnızlık doğurur!

Bu zincirleme kazanın en ağır bilançosuyum şimdi.
Acıların estetik mâna kazanmış haliyim; sende yalınken.

Şimdi sana en acısından lirik bir şiir yazsam, buralara yağmur yağar.
-Rakılar açılır...
Dilim, dişime dolanır konuşamam.

En dokunaklı piyeslerden hep şaraplar akar; zira sözcükler üzüm bağlarıdır aşkların.

-Ne vakit buralara yağmur yağsa, içimde bir yerler kasvetli meyhaneler kokar.

İçer, yazar, sızarım...

Mehmet Hanifi İmrak

Spekülatif kurgu

Saatlerce bardakta bekletilmiş, rengini atmosferin mutlak iradesine kaptırmış çay gibiyim. Sol kaburgam kırık...
O kadar bekleyişin ardından yaşanılan vaka:
-Hassiktir fibrilasyon!
Çay da dejenerasyonun gazabına uğrar, gökkuşağı da..

Seni düşünmek şimdi, o çayın tazeliğini muhafaza eder, bilirim. Seni sevmek elbette başarısız bir spekülatif kurgu... Seni sevmek, öldü ölecek bir ikilem.
Bir ölünün ardından yaşanılan ruhsal gerilim ne dereceyse, o yokluğun oryantasyon süreci o derece feciymiş.

Senkronizasyonu laçkalaşmış zırvalıklar peyda ediyorum boğuk renklerde. Ki sen beni bilirsin... Uzun uzadıya geyiklerin istenmeyen boynuzuyum; bir tarafına batarım aleyhime sevişenin.

Ve inkâr etmiyorum, ben seni hiç inkâr etmedim.
İnanır mısın bilmem, sırtımı kaşımanı bile özledim.

Mehmet Hanifi İmrak

Tanrım! Kafamı söküp pencereden atmak istiyorum

Boğucu bir ilkbahar gününe uyuyup, tekinsiz bir yılana sığınıyorum.
Aklım hür, aklım toprak, aklım yalın ayak meydanlara koşuyor..

Esrik bir anımsama ile kendimi bulduğum bir kefenin içinde uyuyorum.

Aşk düzenbaz bir öğretidir; bir kızgın güneştir. Hatırlatıp göç edenleri içini kemirir.

- "Bir cam kesiği acısı duyuyorum..."

Ayrıksı iradelerin, hırs atlarının ve hırsızların yaşattığı bir bozgunum.
Bir küfre tepki olarak hınçla savrulan yumruğum!

Tanrım! Taşkın bir uzuv taşıdığım: Kafamı söküp pencereden atmak istiyorum!

Zindana dönülmüş bir yalnızlığın, sancıyla bütünleştirilmiş anıtıyım!

Bir sağanak boşalır gözlerimden...

Herkes biraz da aşağılıktır!

Ben kuzey rüzgarıyım, tüm kaçışların en geride kalanı bazen;
Ocak ihtirasına dönüşen bir gök gürültüsü, bazen ağlak bir mevsim ayazı, uçurumlu bir fikirim.

Yürünmemiş yollara yürür, bir sese kulak gibi insani bir mana katarım yağmurlara.

İnsan diyorum insan;
İnsan, sevilmeye de muhtaçtır.

Mehmet Hanifi İmrak

Ümit Yaşar var olsun!

Ucu açık, altı çizili bir cümleyiz. Ölümle paralel bağlantılı hayatın, sebepsizliği ve boşluğuyla doldurulmuş kadehiz.

Çın, çın, çın... Tokuşturuluyoruz sevgilim!

Sen müjdelenerek gelen baharın sevinci,
bense biten kışların üzüntüsüyüm.
Sen cehennem ateşiyken, ben denizler tanrısıyım.
Biz kıyasıya çelişiriz, aşk bizi şiddetle reddeder.

-Fakat biz iyi sevmiştik!

Yalnız kaldığımız anlarda bile çekindik, öpüşemedik...
Ah! bir sarılabilseydik, gökyüzü o vakit üzerimize kapanacaktı.
Yıldızları diz çöktürecektim el içlerine; öpemedim!

Hepimiz deforme olmuş plastik trajedisiyiz.
Sahnemiz kronik aşklar epidemiyolojisi.

Bu bir modern hayat bilmecesi bebeğim!

Bir gün hepimiz şarap olacağız. Şiir olacağız.
"Beklemek bir çeşit ölmektir" demiş şair, bekleyip yok olacağız.
Bağ bozumu VAR OLSUN!

II

Bulaşıcı bir kararız ayrılığa. Aşk olumlu olabilir diyorlar, ben inanmıyorum. Hiddetli ve belki de kaba bir doğrumdun, yanlışlıklar komedyamda.

"Ben böyle hayal etmiyordum..." gibi sikik bir cümlenin kendisiyim.
Hâyâl kırıklığı benim ön adım ve sinsi bir paradoks gibi seni özlerim.

Durulurum, tüylerim ürperir ve hatta karıncalanırım; bana aşkın ne olduğundan sakın bahsetmeyin.

Üzülme:

Tokuşturulmak da siyasi bir harekettir sevgilim!

Tutarsız bir yalana çivilenip; bir ayyaşın öfkeyle patlattığı küfür gibi çarparak yüzüne, terk edecegim seni.
Vahşet arzusuyla taşmış parmak uçlarımı kanatıp, sihredeceğim, siktir edeceğim.
Şiirlerim benim, illegal sevişmelerim.
Ah! şiirlerim benim sihirli sözcüklerim.

"Kahroluyorum ulan, öyleyse varım!"

Tutarsız bir yalana çivilenip,
eski bir şarkıyı dinler gibi seni unuturum. O eylül ellerini de tutmam artık.
Dinsiz bir yanlızlığın saklandığı gecedeyim.
Tanrım!

O gelen otobüse asla binmeyeceğim.

"Beklemek bir çeşit ölmek" dedi ya şair, ben bekledim.

Varsın Ümit Yaşar VAR OLSUN!

Mehmet Hanifi İmrak

Vuku

Ve sevgilim,
Gölgelerimiz iç içe vuku bulmaya yakın, yakınmadan yakalım tüm özlenmişliğimizi.

Mehmet Hanifi İmrak

Vuzuh anı

Tuhaf ve yaygın bir serzenişle gökyüzüne seslenen bir adamın hayattaki son anında sen saatten geçtin.

Alkollü bir adamın vuzuh anı kadar belirginlikle karardı bulutlar.

Bu biraz da susadığından dolayı denize giren adamin ciğerlerinin su dolup, şişerek yüzeye çıkması gibi.

Tüm öngörüleri teğet geçip anı lanse eden kompleksli bir yağmurun ıslatarak kirletmesiydi insan yüzünü.

Bu biraz da geçerek saatten anın sende takılmasıydı.
Gerçekti!
Yakıcıydı yağmurun.

Saçma sapan martavallara takılı kalmış bir alkoliğin bir sigara daha yakma sebebi gibi.

Bu biraz da okyanus ortasında susayan bir aptalın ölümünü işleyen trajikomik hikaye gibi.

Bu belki de, serseri bir aşığın son şiiri...

Mehmet Hanifi İmrak

Yarım kalmışlıklarımın anasısın

İstismara açık gecelerin parlayan yıldızlarıyız seninle.

Yarım kalmışlıklarımın anasısın; bir güneş kızgınlığıyla gel bana!
Bil ki gelirsen, tamamlanırım ya da tam anlanırım.

"Fakat sensiz bostanı dağıtan danadan farksızım."

Mehmet Hanifi İmrak

Zaman

Kimse zamanı avuçlayamaz, akmasına müdafaa edemez.
Zamana uyum sağlarsın.
Zamanla değişirsin, zaman gibi...
Zaman akar.
Kimse unutmaz.
Ve zaman asla unutturmaz.
Akıp gideni değil, gelecek olanı bekletir.
Zaman biraz da insan gibidir.
Zaman bu yüzden kahpedir.

Mehmet Hanifi İmrak